

CARPE DIEM

Jsou domy, kde scházím schody, kde viditelně stárnu. Tělo i mysl. Vrhám se do sešlapaných schodišť jako by křísit statisíce šlépějí mělo smysl,

občas potkám dítě. Pozdraví, spěchá, je plné dojmů a nemá ani pořádně zavázané boty. Jeho spoluúčast končí zabouchnutím dveří stvrzujícím závratnou dimenzi chodeb. A mé samoty.

K té ještě tolik, že konstrukční prvky lidské duše neobsahují zábradlí, a pokud ano, jen jeho parodii, jakýsi stín.

Pro dnešek stačí. Doufám, že těmto mým sebestředně útrpným tahům dá mat postavení sachr – špička –harlekýn, jako si dámy ve věku ulehčují, když tráví čas, z jehož tíhy by jeden, víte, co asi.

A teď už vážně pardon, venku je krásně a my za sladkým valíme do ulic, *já krkem za nebožtíků a tisíc* – bože vrátných, kdo nás tu zamkl, jaký bezcitný pacholek dělá zátarasy?